

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9360/2022
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Philip Morris Operations“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3116/19 од 29.01.2020. године, у седници већа одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3116/19 од 29.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4709/14 од 16.09.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за испоручену механизацију исплати износ од 59.829,00 динара, са законском затезном каматом од 06.09.2016. године до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 899.516,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга по основу Уговора о регулисању међусобних обавеза и потраживања бр. ../4 од 30.04.2004. године, закљученог 03.05.2004. године, исплати износ од 213.809,40 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 140.490,00 динара.

Допунском пресудом Основног суда у Нишу П 4709/14 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, исправљеном решењем истог суда П 4709/14 од 24.04.2019. године, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврди да су раскинути Уговор бр. .. закључен 29.03.2004. године и Уговор о регулисању међусобних обавеза и потраживања од 30.04.2004. године закључени између парничних странака. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да су раскинути Уговор од 19.03.2002. године, Уговор бр. ../02 од 31.01.2002. године и Уговор од 27.12.2001. године закључени између парничних странака.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3116/19 од 29.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу трећем изреке, као и допунска пресуда првостепеног суда у ставу првом изреке, и у делу става другог изреке који се односи на Уговор бр. --02 од 31.01.2002. године. Ставом другим изреке, преиначена је допунска пресуда у делу става другог изреке, тако што је одбачена тужба у делу којим је тражено да се утврди да су раскинути Уговор од 19.03.2002. године и Уговор од 27.12.2001. године закључени између парничних странака.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...55/2014), који се у конкретном случају не може применити, у смислу члана 506. став 1. тог закона, али који је по садржини истоветан одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС, број 125/04 и 111/09, у даљем тексту: ЗПП).

Према члану 395. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произлази да Врховни суд може прихватити одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

Решењем РЗ 109/22 од 06.07.2022. године, Апелациони суд у Нишу је оценио да нису испуњени услови да се у смислу одредбе члана 395. ЗПП одлучи о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3116/19 од 29.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 22.06.2005. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 352.000,00 динара. Поднеском од 15.09.2016. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 899.516,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 16.09.2016. године, допуњеном 20.03.2019. године. Другостепена пресуда донета је 29.01.2020. године. На дан преиначења тужбе, 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије износио 123,1655 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде (839.687,00 динара) представља динарску противвредност износа 6.817,55 евра.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона (01.02.2012. године) спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09). Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године)

У овом случају, правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 29.01.2020. године, после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Како се ради о поступку у којем вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**